

ΔΗΜΗΤΡΗ Γ. ΔΑΦΕΡΜΟΥ
ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ

Α
Ν
Α
Τ
Ο
Λ
Ε
Σ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΣΤ. ΚΑΛΑΪΤΣΑΚΗ
ΡΕΘΥΜΝΟΝ-ΚΡΗΤΗΣ
1940

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 — ΧΑΝΙΩΝ —
 Λύξ. αριθ. 1656
 Χρονολ. Πρωτ. 30.8.1954
 Ειδικότης
 Αριθ. 338756

ΔΗΜΗΤΡΗ Γ. ΔΑΦΕΡΜΟΥ
 ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ

Α
 Ν
 Α
 Τ
 Ο
 Λ
 Ε
 Σ

Προς
 τον Διευθυντή
 της Γενικής
 Βιβλιοθήκης
 3/3/50
 Δαφέρμου
 Καλλιμαχί

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΔΕΛΦΩΝ ΣΤ. ΚΑΛΑΪΤΣΑΚΗ
 ΡΕΘΥΜΝΟΝ-ΚΡΗΤΗΣ
 1940

1701-2-02

АННОТИКХ ВІВАЛІОНІКХ

АННОТИКХ ВІВАЛІОНІКХ

ΞΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ποιητής δέν ειμαι. Λόγια τ' άέρα
είπαν τούς στίχους οί ΚΡΙΤΙΚΟΙ
κείνοι πού σπάζουσι καί τή φλογέρα
πού ένας Μαρούας βρήκε θεϊκή.

Μά κάποιες ώρες μέσ στη ζωή μου
—ξέχωρες ώρες—στοχαστικά
κρυφομιλήσαν μέσ στη ψυχή μου
—λόγια τ' άέρα—τά ζωτικά.

Κι' έφυγε ό νοϋς μου άπό τό κεφάλι
καί μιá Πυθία μανιακή
ξύπνησε μέσα μου, καί στη ζάλη
έγραψε στίχους έδω κι' εκεί.

Ναί, δέν ειμαι ποιητής. Άνήκω όμως—καί τό άνακάληψα
αυτό άφοϋ μελέτησα προσεχτικά τόν έαυτό μου ξέχω-
ρα μά καί πλάϊ στους άλλους—στην τάξι εκείνη τών ΘΕ-
ΩΡΗΤΙΚΩΝ πού προδιαγράφουν τή ζωή τους ώς εκεί πού
φτάνει τό σώμά τους, τό μυαλό τους κι' ή φαντασία τους.
Όνειροπόλος; Γιατί όχι; Άνθρωπος πού δέν φτιάχνει δ-
νειρα μοιάζει, θαρρώ, μέ τό νερό πού πέφτοντας σέ μιá ά-
νώμαλη πλαγιαία προχωρεί πρòς τά κάτω—ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑ-
ΤΩ πάντοτε—έτσι στά τυφλά, γεμιζοντας κάθε λάκκο καί
αϋλάκι πού θά τοϋ τύχη στό κατρακύλισμα, άδιαφορών-
τας άν φτάση ποτέ σέ τέρμα, σέ προορισμό, στη μάννα
του τή θάλασσα.

Κι' ἔτσι σάν θεωρητικός—σάν ἄνθρωπος πού κάνει χρῆσι τῆς πρακτικῆς ζωῆς τόσο μόνο ὅσο χρειάζεται για νά τὸ νῶνειαι καὶ νά βοηθῆται στὸ γιὰ τ' ἀνώτερα ταξίδι του— εἶδα πὼς ἀπαραίτητα φτερά γιὰ τέτοια ξεπετάγματα εἶναι κι' ἐκεῖνα τοῦ Πηγάσου. Κ' ἐπάλαιψα..... κι' ἔγραψα στίχους ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Καλοὺς, κακοὺς θά κρίνουν ἄλλοι.

Πάντως ἐγὼ ἔτο: ἔκανα τὸ χρέος μου πρὸς τὸν ἑαυτὸ μου καὶ τὰ ὄνειρά μου. Γιὰ ἱκανοποίηση δική μου (γιατι νά τὸ κρύψω;) "Οχι γιὰ τοὺς ἄλλους. Νά εἶμαστε ἐξηγημένοι, γιὰ νά μὴν κριθῶ ἀυστηρά.

Μὰ αὐτὸ θά μοῦ πῆτε εἶναι ἀτομικισμός, πού εἶναι τρέλλα σέ μιὰ ἐποχή--σάν τούτη πού περνοῦμε—αὐστηροῦ συνολισμοῦ.

"Ἄς εἶναι. Τέτοιος ἀτομικισμός υακάρι νἄταν παντοῦ καὶ πάντοτε (στὸ ἄτομο, σὴν οἰκογένεια, στὸ ΚΡΑΤΟΣ—καὶ σήμερα κι' αὔριο). Γιατι εἶναι ἀτομικισμός πού ἀγωνίζεται νά ἐξυψωθῆ ὄχι καταπαστῶντας καὶ ταπεινῶντας ἄλλους, ἀλλά, μὲ προϋπόθεσι τὸ «ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν», προσποθῶντας νά καλυτερέψῃ ἑαυτὸν ἔστο καὶ μετ' ὅ... νά γράφῃ στίχους.

Εἶναι ἀτομικισμός εὐγενής, δυναμικός, καὶ ΧΡΗΣΙΜΟΣ.

(Τὰ παραπάνω ἦταν ἀνάγκη νά λεχτοῦν τῶρι πού ἀποκαλύπτω τὰ μυστικά μου «Ὁ στίχος ἀποκαλύπτει μυστικά πάντοτε».)

Δ. Γ. Δ.

ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΟΣ

«ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ»

Σὲ κάποιο ἀπόκρημνο ἀκρογιάλι τῶν
Σφακιῶν καὶ μικριὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη
βλάστησι βρῖσκοντι Τρία κυπαρίσσια.
Κι' ὁ θρύλος εἶπε ὅτι φυτρῶσινε ἐκεῖ
δοῦ σιὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς οἱ Τοῦρ-
κοὶ ἐγκρέμισαν τρεῖς χρῆσιανοπούλες
ἀφ' οὗ εἰς καταφρόνειψεν.

Α.

Τρεῖς κοπέλλες, τρεῖς ξωτιές ἀφροπλασμένες
μὲ μετάξινα ἀέρινα μαλλάκια
μὲς στὸν Πύργο τῶν ὀνείρων τους κλεισμένες
κρυφοζοῦσαν μὲ τῆς νύχτας τ' ἀστεράκια.

Τὸ τραγοῦδι τους ποὺ τῶ γραψεν ἡ Πούλια
καὶ τὸ τόνισεν τῆς θάλασσας ὁ μπάτης
ἐνανούριζε γλυκὰ τὰ νυχτοπούλια
κι' ἡ Γαλήνη τὸ ἀντηχοῦσε στὴν Ἑρμιὰ τῆς.

Στὰ στρῆθάρια τους ποὺ ξώμπλιασε ἡ Ἄγνότης
κι' ὅπου ξέχασαν οἱ λύπες τὴ χαρὰ τους
εἶχε ἀπλώσει ἡ Ἄφροδίτη τὸν ἀφρό της
κι' οἱ ἀσχήμες εἶχαν βρῆ τὴν ὁμορφιά τους.

Στή ματιά του; ὅπου ἡ μέρα εἶχε κονέψει
κι' ὅπου ὁ σάπφειρος κοιτοῦσε τὴ θωριά του
κρυφοσμίγαν ἢ Ἐλπίδα μὲ τὴ Σκέψη
καὶ ὁ Ἐρωτὰς ἐφύλαε τάρματά του...

Ἔτσι διάβαιναν οἱ μῆνες καὶ οἱ χρόνοι
κι' οἱ κοπέλλες, οἱ ξωτιές οἱ ἀφροπλάσμενες
σιγοφαίναν τῆς ζωῆς τους τὸ στημόνι
μὲς στὸν Πύργο τῶν ὄνειρων τους κλεισμένες.

Β.

Μὰ μιὰν ἔμωρφη αὐγούλα
ποὺ λαλοῦσαν τὰ πουλόκια
κι' ἀργοστάλαζε ἡ δροσοῦλα
μὲς στὰ φύλλα καὶ στ' ἀνθάκια,

Κι' ἀπκλόδερνε τὸ κύμα
τὸ πανέρημο ἀκρογιαλί
κι' ἐνανούριζε στὸ μνημα
τοὺς νεκροὺς τὸ μαϊστράλι,

Ἄπ' τὸν Πύργο, πλανεμένος
ἓνας Μαῦρος καβαλάρης
γοργοπέρασε γνοιασμένος
σὰν βρυκέλακας, σὰν Ἄρης.

Κι' εἶδε ἡ ἀγέρωχη ματιά του
στὸ παράθυρο τίς κόρες...
Κι' ἐσπαρτάρησε ἡ καρδιά του
κι' ἐλαχτάρησε γιὰ μπόρες.

Κι' ἄστραψε ψηλά ὁ αἰθέρας
κι' ἤχησε βοή θανάτου
κι' ἓνας Σίφουνας ἀγέρας
γκρέμισε τὸν Πύργο κάτω.

Γ'
Κι' ἔτσι σάν ὁ ἥλιος βγήκε
νά φωτίσῃ τὰ σκιασμένα
μέσ στους κήπους ὅλα βρήκε
τὰ λουλούδια μαραμένα.

Τὰ πουλάκια νά σωπαίνουν
κουρνιασμένα στή φωλιά τους
καί τάρνάκια νά πηγαίνουν
δίχως κέφι στή βοσκιά τους.

Ναρκωμένα τὰ μαμούδια
καί θλιμμένα τὰ μελίσσια
καί τοῦ Πύργου τ' ἀγγελούδια
νά θρηνοῦν γι' αὐτὸν περίσσια.

Καί φωνάζει τίς ἐλπίδες
καί τοῦ δίνουν τὰ φτερά τους
καί τίς ἄσπρες χρυσαχτίδες
καί τοῦ ζώνουν τή φωτιά τους.

Καί ροβόλησε ἴσα κάτω
ἀπ' τὰ οὐράνια του λημέρια
κι' ἰβασίλεψε ἡ θωριά του
στά ἐπίγεια καί στά αἰθέρια.

Δ'
Κι' οἱ κόρες μπρὸς στὸν Πύργο στ' ἀκρογιάλι
πού δέρνεται ἀπὸ κύμα καί βοριᾶ
θλιμμένα κυπαρίσσια—ώραιά πάλι—
φυλᾶνε ἀπ' τοὺς ἀνέμους τῆ στεριά.

Καί κείνο τὸ τραγοῦδι πού ἡ Πούλλια
κι' ὁ Μπάτης τῶχαν πλέξει στίς ξωτιές
τὸ πήρανε σκοπὸ τὰ νυχτοπούλια
καί κλαῖνε μέρα νύχτα στίς πλαγιές.

Τὸ κύμα ποῦχε μάθει τὸ χαμό τους
κυλῶντας μὲς στὴ πένθιμη ἀλλαγὴ
ἐπῆρε ἀπ' τὰ στηθάκια τὸν ἀφρό τους
καὶ σκέπασε σὰν σάβανο τὴ γῆ.

Καὶ πάνω στὸ στερέωμα ἀστεράκια
τὰ μάτια ποῦχαν κρύψει θησαυροὺς
τηρῶντας τὰ βουβά κυπαρισσάκια
γεμίζουν ἀπὸ φῶς τοὺς οὐρανοὺς.

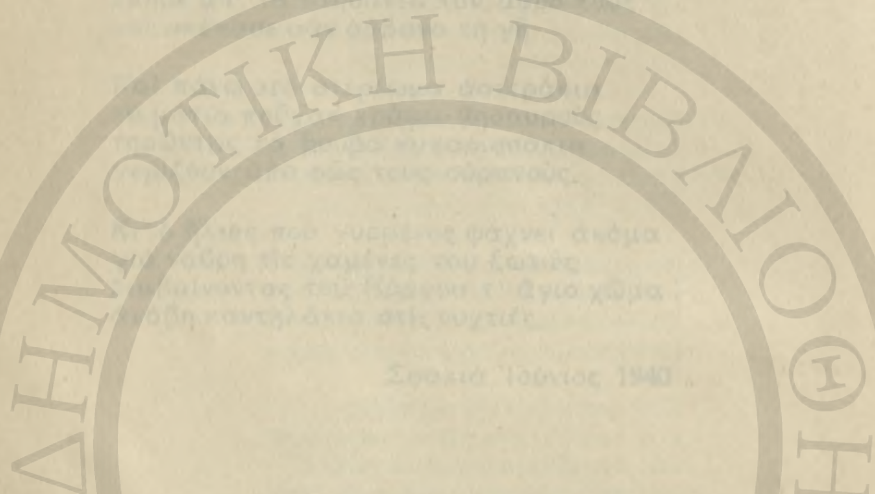
Κι' ὁ ἥλιος ποὺ γυρμένος φάχνει ἀκόμα
γιὰ νάῦρη τίς χαμένες του ξωτιές
διαβαίνοντας τοῦ Πύργου τ' ἅγιο χῶμα
ἀνάβη καντηλάκια στὶς νυχτιές.

Σφακιά Ἰούνιος 1940

«ΨΥΧΗ»

Θέλω νά γίνω μιὰ στιγμή
—ἄστé με ἀνθρώπινοι φραγμοί—
ψυχὴ μὲ δίχως σῶμα.
Ἔτσι γιὰ ναῦρω τὸν καιρὸ
τὸν ἄυλο κόσμον νά χαρῶ
πορὶκι' ἄς μῶσ τὴν ὕλη πτῶμα.

« Η ΠΑΤΡΙΔΆ ΜΟΥ »

Πατρίδα μου περήφανη μέ τις ψηλές κορφές σου
τοὺς κάμπους τὰ λάγκαδια σου τ' ἀμπέλια τις ἐλιέςσου
μὲ τὸν γαλάζιο σου οὐρανό, τὸν καθαρὸ σου ἀγέρα
τοῦ ξωκλησιοῦ τὸ σήμαντρο, τὴ στάνη, τὴ φλογέρα,
Μὲ τὰ ψηλά πλατάνια σου, τὸ γάργαρο νερό σου,
τὸ κλᾶμμα, τὸ τραγοῦδι σου, τὸν ξέχωρο θεό σου.

Κάθε σιγμὴ πού ἀργακυλᾶ βουβὴ κι' αὐτὴ μακρῶνά σου
μοῦ ἀιαροφέρειν στὴ ψυχὴ τὴ γνώριμη ὁμορφιᾶ σου.
Γιατὶ στὰ οὐράνια γράφτηκε ἀπ' τὰ παλιὰ τὰ χρόνια
νὰ μὴ λαλοῦν τόσο γλυκὰ σ' ἄλλες γωνιές τ' ἀηδόνια.
Γι' αὐτὸ κι' ἀνάθεμα πού πῆ καὶ κοσμοδιαλαλήση
πὼς μέσα σου γεννήθηκε χωρὶς νὰ σ' ἀγαπήση.

«ΣΤΟ ΑΡΚΑΔΙ»

Ἄρκάδι! ὁ θρῦλος πῶζησε κι' ἀνάστησε μιά μέρα
τὴ λευτεριά
ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ πού φέραν πέρα ὡς πέρα
τὴ ξαστεριά.

Ἄγέρι μόνο ἀόρατο τοῦ λυτρωμοῦ ῥημάδι
παντοτεινὸ
καπνιές, ντουβάρια αἰμόβαφα, ἄγνοῦ χαμοῦ σημάδι
ἔσεῖς τρανὸ.

Ἄθάνατα στ' ἀθάνατα γραφήκατε αἰώνια
στὸν οὐρανὸ.
γιατὶ τό φῶς ἀνάψατε πού γύρευαν τὰ χρόνια
τ' Ἄληθινὸ.

«ΜΟΥΣΙΚΗ»

Σὲ νοιώθω κάθε μου στιγμή στή σκέψη, στή καρδιά μου
ὡ θεία μουσική
πότε νά κλαῖς στὸν πόνο μου καὶ πότε στή χαρά μου
χαρά μου μυστική.

Στὸ πιάνο σου στὸ φόρτε σου πάντα νά πῆς γνωρίζεις
γλυκόσυρτο σκοπὸ.
Τὴ λάμψη σου ἀπ' τὸ σύννεφα ὡς μὲς στή γῆ σκορπίζεις
ὡ πῶς νά σοῦ τὸ πῶ.

Σὰν χεῖμαρρος ξεχύνεσαι ἀπ' τ' αἶδοῦ τὸ στόμα
μέ γέλιο ἢ μέ λιγμὸ
γιά νά χαθῆς ἀνάλαφρα μὲς τοῦ νεκροῦ τὸ πτώμα
στὸν «κύκνειο» στεναγμὸ.

Γεινήθηκες πρὶν γεννηθῶν αὐτοῖ πού σὲ γεννοῦνε
ὡ ἄπιαστε παλμέ
καὶ σβύνεις πρὶν νά σὲ χαροῦν ὅσοι σὲ λαχταροῦνε
οἱ λάτρεις σου—ὦϊμέ.

«ΑΝΟΙΞΙΣ»

Ἄνοιξις χρυσή
ποῦ μᾶς ἦρθε πάλι
κι' ἔντυσε μ' ἀνθούς
τὸ ξανθὸ κεφάλι.

Κι' ἔται ὄνειρευτὴ
διάβηκε λαγκάδια
κι' ἄπλωσε εὐωδιές
κι' ἔφεξε σκοτάδια.

Ὡσπερὶ τὸ γλυκὸ
μυλοπρόσωπο τῆς
στὸν καθρέπτη μπρὸς
εἶδε μὲ καῦμό τῆς.

Κι' ἔρριψε τὰ ἀνθούς
καὶ τὴ χάρι δλη...
Κι' ἔγινεν ἡ γῆς
ὄριο περιβόλι.

«Ο ΣΟΦΟΣ»

Τόν είδες πού δέν άντεξε νά σέ τηρᾶ πολλήώρα
Σοφέ, τόν άναγνώστη σου πού νόμιζες τρανό;
Πάρε του τή φυλλάδα σου. Λευτέρωσέ τον πώρα
καί πές: «ὄ,τι δέν διάβασε θάν' ἔχη μείνη άγνό».

Κιάν ἡ πνοή σου θύελλες στά ὑπάρχοντα ξετρέχει
κιάν γύρω άπλώνει θαύματα σ' ὅποια μεριά γυρίᾳ
στοχάσου πώς, κι' άν ἔκανες τόν κύραιό νά βρέχη,
ἔρχεται πάλι ἡ ἠλιόχαρη εὐγή πού σ' τά χαλνᾳ

Τά εἶδωλα κι' ὁ άνθρωπισμός, τά ὁμορφα κι' άντρειωμένα,
οἱ άναποσμοί, τά νιοβγαλτα, οἱ τέχνες κι' οἱ σωσμοί...
δέν θά φωτίσουν πιότερο, Σοφέ μου, τά σκιασμένα
γιατί δέν μένουν άβουστοι τῆς φλόγας σου οἱ παλμοί.

ΤΟ ΜΕΛΙΣΣΙ

ΟΙ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΙ

Τὸ τρῶνε τὸ ψωμάκι τους τὴ μέρα τους, μ' ἰδρῶτα
κι' ὀληνυχτίς τοὺς ξαγρυπνᾶ σαράκι ἢ ἀγωνία;
ποιὰ γνῶσι θάρθη ὕστερ ἢ καὶ ποιὰ θά πάη πρῶτα
ἀπ' τίς πολλές πού στάζουνε βαθιά τους τὰ βιβλία.

Ἄνάπαψι δὲν ξέρουνε τί πάει νά πῆ καὶ χάρι
λές καὶ στὸν κόσμο μπήκανε μονόβραδοι διαβάτες
κυνηγημένες χίμαιρες, χιμαίρων κυνηγάροι.
Καληώρα ἀλήθεια νάχετε ἀμόρφωτοι χωριάτες!

«ΘΑΛΑΣΣΑ»

Θάθελα νά' η θάλασσα διαρκῶς φουρτουνιασμένη
μ' ἀγοριεμένα κύματα νά δέρνη τ' ἀκρογιαλὶ
μὲ κάθε κύμα σὴν σχιτὴ κι' ἕνας νεκρὸς νά μένη
καὶ γῶ σκυφτὸς παράμερα νά τοῦ θωρῶ τὸ χάλι.

Καὶ νά' ναι νύχτα ἀσέληνη καὶ μαύρη ὀλόγυρά μου
καὶ μαυροκόρακες στριγγλά στ' αὐτιά μου νά οὐρλιάζουν·
Νά! πῶς θά ξύπναγε, θαρρῶ, τὸ μαῦρο στή καρδιά μου
νά μένω ἀσυγκίνητος γιὰ ὅσα δέν μὲ γνοιάζουν.

« Τ Ο Μ Ε Λ Ι Σ Σ Ι »

Μελίσσι ἐγὼ τῆς ἀνοιξης, μὲς στὴν καλὴ τὴν ὥρα
—σὰν ἀνοιξεν ὁ οὐρανὸς καὶ πέρασεν ἡ μπόρα—
πῆρα τοὺς κάμπους κι' ἔτρεξα στὸ κάθε λουλουδάκι
πρωτάνοιχτο κι' ἀπείραχτο, ἔτσι εἶπα, πουμπουκάκι,
Κι' ἀπ' τὸ κορμί μου ἀφήνοντας λίγη στὸ κάθε γύρι
μικρὴ βοήθεια ζήτησα στ' ἀπλό μου τ' ἀργαστήρι
γιὰ ν' ἀναπλόσω μόνος μου τὰ πλούτη καὶ τὸ βιός μου
καὶ νά γλυκάνω ὅσα μπορῶ ἀπ' τὰ πικρά τοῦ κόσμου.

Κι' ἐπῆρα τὴ βοήθεια τους κι' ἀπ' ἕνα τραγουδάκι
γιὰ εὐχαριστῶ ψιθύρισα στὸ κάθε λουλουδάκι.
Κι' ἀνάπλασα μονάχος μου τὰ πλούτη καὶ τὸ βιός μου
κι' ἐγλύκανα ὅσα μπόρεσα ἀπ' τὰ πικρά τοῦ κόσμου.

Μὰ εἶδα ματιές πού θόλωσαν καὶ μούτρα πού ξυνίσαν
κι' ἀσπροθωριές πού μαύρισαν καὶ γλύκες πού πικρίσαν.
Κι' ἀναρωτιέμαι «τάχατες τὸ δόλιο μου ἀργαστήρι
πού μὲ χαρά μου πρόσφερα στὸν πόνο μοναστήρι
ἀπὸ δική μου ἀναμελειὰ νάχη, ὦϊμέ, χαλάσει;
Ἢ τάγνωθῶρα λούλουδα νά μ' ἔχουν ξεγελάσει;

«ΜΑΡΙΑ Η ΤΟΥ ΚΛΩΠΑ»

Ἄνοιξις. Κι' ἀξημέρωτα μὲ τὰ μαλλιά ριγμένα
στὶς πλάτες, κι' ἀπλοθώρητη ἡ κόρη τοῦ Κλωπᾶ,
μ' ἀγγελικά χαρίσματα στὴν ὄψι της χυμένα,
πῆρε τοὺς κάμπους κι' ἔκοψε ἀπ' τ'ἀνθη π' ἀγαπᾶ.

Κι' ἐγόριζε. Μὰ ξαφνικά σὺν ἄδολη ὀπτασία,
σὺν ἄσπρο φῶς στὰ σκοτεινὰ, ἐπρόβαλε ὁ Χριστὸς
καὶ πρὶν ἐκεῖνη νὰ κρυφτῆ προφτάσει μὲ ἰκεσία
ἕνα λουλούδι ζήτησε—Θεὸς—γονατιστὸς.

Κι' ἡ κόρη ποὺ στὴν ὄψι του εἶδε τὴ θεία γαλήνη
κι' οὐράνια ἀγάπη ἐδιάβασε στὸ βλέμμα του τ' ἄγνο,
ὅσα λουλούδια φύλαγε στὸν κόρφο της τοῦ δίνει.
Κι' ἔφυγε Κείνος λέγοντας μὲ τὸνο ταπεινὸ:

—Εὐλογημένη τάχατες θὰ θυμηθῆς, θὰ ξέρης
ὅταν σὲ λίγο οἱ ἄνθρωποι θὰ θάψουν τὸ Θεὸ
λίγα ἀπ' τὰ ἴδια λούλουδα στὸν τάφο του νὰ φέρης;
Καὶ πάει. Κι' αὐτῆ; Δὲν ξέχασε τὸ φίλο της νεκρὸ!

ΤΑΞΙΔΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΕΛΟΣ

Τι σέρνεις τὸ νοῦ σου στή μιὰ καὶ τὴν ἄλλη
τοῦ κόσμου γωνιά
καὶ θάβεις μακρυνά σου τὰ τόσα σου κάλλη
μὲ τέτοια ἀπονιά;

Γυρίζεις καὶ βλέπεις μ' ἀχόρταγο βλέμμα
τὴ κάθε στιγμή
κι' αὐτὴ σοῦ χαρίζει ἀκόμη ἕνα ψέμμα
στὴν ἄπειρη γῆ.

Τὴν ὥρα ποῦ παίρνεις ψηλά τὸ κεφάλι
νά πῆς «φχαριστῶ»
καινούργιο ἀγροικιέται νά θέλῃ ἀκρογιαλί
νά πᾶς καὶ σ' αὐτό.

Μὰ οἱ χῶρες ποῦ βλέπεις κι' οἱ χῶρες ποῦ πᾶνε
—σαν θέλης θά δῆς—
σοῦ κρύβουν καὶ κάτι—γιὰ ποιὸν τὸ φυλᾶνε;—
αὐτὸ ποῦ ποθεῖς.

Κι' ἄλλοι σου ἀκόμο τὰ κάθε ἀπομέρια
—στοχάσ' το κι' αὐτό—
σοῦ παίρνουν καὶ κάτι ἀπ' τὰ ἴδια σου χέρια
τὸ πιὸ διαλεχτό.

Γυρίζεις καὶ δέρνεις τὴν ἴδια σου τύχη
—ἀν ἔχεις, ποῦ λές,—
καὶ δμως—γιὰ σκέψου—σάν δῆς ν' ἀποτύχη
καθίζεις καὶ κλαῖς.

ΘΕΛΩ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΝΑ ΧΑΛΑΣΩ

Θέλω τόν κόσμο νά χαλάσω
συθέμελα κάποιον καιρό
κι' ἴδπως τόν νοιώθω νά τόν φτιάσω...
Τί μέ γελάτε; Τό μπορῶ.

Δέν μέ τρομάζει ἂν Νύχτα ἢ Μέρα
καί Δύση γίνῃ ἢ Ἀνατολή...
Ἔτσι τήν νοιώθουν πέρα ὡς πέρα
τήν ἀνακαίνισι οἱ... τρελλοί.

«ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ»

Τό βουνό ντυμένο στ' άιθη, πῶχε ἀπλώσει ἡ παγωνιά
δέχτηκε προχτὲς τοῦ κάμπου μιὰ χνουδάτη πεταλοῦδα.
Καὶ ξεχνῶντας τὴν ἐρμιά του καὶ τὰ δάσπρα του μαλλιὰ
μὲ τὸ ἀγέρι του χαϊδεύει τὰ ἀταλά της τὰ βελούδα.

Κι' ἦρθε ἡ ἄλλη μέρα μ' ἥλιο νὰ ζεστάνη τρυφερὰ
τοῦ βουνοῦ τὴ μυρωμένη ἀπ' ἀγάπης μῦρο, φύση
κι' ἠῦρε μὲς στὴ παχυσμένη τὴ πλαγιά του δύο φτερά
δύο σημάδια πῶς δὲν ζοῦσε κείνη πῶχεν ἀγαπήσει.

Τώρα ἀνάμεσα ἀπ' τὰ βράχια σὲ μιὰ ἀπὸ μερὴ γωνιά
τ' ἀψηλοῦ βουνοῦ προβάλλει μιὰ πανέμορφη ἀνεμῶνα
κι' ἀψηφῶντας τ' ἀγριοκαίρι, κι' ἀψηφῶντας τὸ χιονιὰ
σειῶντας τ' ἄσπρα πέταλά της, κοροῖδεύει τὸ χεῖμῶνα.

«ΣΤΗ ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ»

Τώρα πού μ' ἄνθη λεμονιάς σοῦ ντόνουν τὸ κεφάλι
κι' εὐτυχισμένος στέκεσαι πλάϊ στὴ λατρευτὴ σου
καλοτυχίζω τὰ βουνά, τοὺς κάμπους, τ' ἀκρογιαλὶ
πού τώρα τὴν ψυχόβγαλτὴ θά νοιώθουν προσευχὴ σου.

Στὴ νιοχτισμένη σου φωλιά καὶ στ' ἀκριβό σου ταῖρι
θεϊκό ἄς πέφτῃ βότανο νὰ σᾶς γλυκοκοιμίζῃ
κι' εἶτε χειμῶνα θά ξυπνᾷ, ἀδέρφι, ἢ καλοκαίρι
ρόδα καὶ τριαντάφυλλα ἢ Ἀγνή σου ν' ἀντικρύξῃ.

Καὶ τὸ ἀγγελουδι πού ζωὴ θά πάρῃ ἀπ' τὴ ζωὴ σου
καὶ γελαστό στὴ κούνια του θά σέ γλυκοκοιτάξῃ
εὐχομαὶ ῥοδοζάχαρο νὰ στάξῃ στὴ ψυχὴ σου.
Καὶ νὰ φουντώσῃ σάν κι' ἐσέ, στὴ τύχη νὰ σοῦ μοιάξῃ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

«Η ΧΡΥΣΗ ΓΡΑΜΜΗ ΜΟΥ»

"Ίσια τραβῶ κι' ἀκούραστα γιὰ τὸν γαλάζιο μου οὐρανὸ
χωρὶς στραβοπατήματα στὸ αἰθέριο μου τοξίδι.
Τῆς μαύρης γῆς δὲν εἶμαι γώ σκουληκι ἀδύναμο κι' ὀκνὸ
ἢ τοῦ βυθοῦ τῆς θάλασσας κακοφτιαγμένο στρεῖδι.

"Ἀνθρωπος εἶμαι ὀλόκληρος μὲ τέλεια ἀνθρώπινα φτερά
καὶ δὲν δειλιῶ στὰ δύσκολα καὶ δὲν λυγῶ στὴ θλίψη.
Καὶ δίχως νᾶχω ἀπ' ἔξω μου—σὰν ἄλλους—δπλα τρομερὰ
μὲ τὴν ἐντὸς μου μπόρεσι γοργοπετῶ στὰ ὕψη.

«ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΚΑΙ ΜΕΝΕΞΕΣ»

Ἡ πεταλοῦδα ἀρρώστησε στὸ πρῶτο πέταγμά της
καὶ κοιτεται στὸ χῶμα
Κι' ὅλα τὰ λούλουδα τῆς γῆς γυρμένα ὀλόγυρά της
τῆς ἔχουν φτιάσει στρῶμα.

Καὶ μοναχὰ ὀ μενεξές—τᾶχαρο αὐτὸ λουλοῦδι—
δὲν πῆρε θέσι ἀκόμα
καὶ πιὸ ἀπ' ἄλλοτε ὠχρὸ στὸ ἀρρωστημένο ζοῦδι
δείχνει τ' ἀχίό του στομα.

Μὰ ξαφνικά ἡ ὠχράδα του τοῦ πῆρε καὶ τὰ φύλλα
—καλόσημη ἀλλαγὴ—
καὶ γιὰ τὴ ζήση ἡ ἀρρωστη κυλᾷ μ' ἀνατριχίλλα
ξερόφυλλο στὴ γῆ.

«ΡΟΜΑΝΤΙΣΜΟΣ»

Τὸ φεγγαρίσιο τούρανοῦ μαγιοπλεμμένο μάτι
κι' ἀπόψε πάλι ὀρθάνοιχτο ἀπ' τὰ ψηλά κοιτάζει
κι' ἀλλάζει κάθε ἀπλότοιχο σὲ ξωτικό παλάτι
καὶ σὲ γλυκὸ ὄνειρόπαρμα τὸ κάθε ἀγνὸ μαράζι.

Μπροστὰ χρυσάφι ἢ θάλασσα χαμογελαῖ στ' ἀστέρια
καθὼς τὸν Μπάτη δέχεται κρυφὰ στὴν ἀγκαλιά της
κι' ἀπ' τάνοιχτὸ παράθυρο μιὰ μουικὴ αἰθέρια
μαγευτικὸ συμπλήρωμα ξωμπλιάζει στὴ χαρὰ της.

Κι' ἡ εὐτυχισμένη συντροφιά μπροστὰ σὲ τέτοια μάγια
ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο ἀναεροταξιδεύει.
Κι' ἐνῶ τὸν πόθο της Χριστὸ καλωσορᾷ μὲ βάγια
μέσα στὴν ἴδια σκέψι της νὰ ἐξαγνιστῆ γυρεύει...

Μὰ ξάφνου πέφτει σκοτεινιά καὶ σβύνει δλη τὴ χάρι
καὶ τὸ χρυσάφι χάνεται κι' ἡ θάλασσα μουγγάται.
Τάχα νὰ πέση χαλασμός, νὰ σβύση τὸ φεγγάρι;
ᾤ μὴ φοβᾶστε γιὰ κακὸ: Ἡ συντροφιά κοιμᾶται.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΣΟΜΖΙΤΙΑΜΟΣ
«ΣΕ ΚΑΠΟΙΑ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ»

Ήταν κι' αὐτὴ λουλούδι σὰ λουλούδια
μέ χάρι περισσὴ καὶ μυρσυδιὰ
καὶ γιῶριζε τοῦ γέλιου τ' ἀγγελούδια
στὴ νύχτα, στὸ πρωὶ καὶ στὴ βραδειά.

Μὰ πέρασεν ὁ Σίφουνας μιὰ μέρα
καὶ σάρωσε καὶ δέντρα καὶ κλαδιὰ
καὶ θρήνησεν ἡ πλάση πέρα ὡς πέρα
λουλούδια, κι' ἀγγελοῦδια κι' εὐωδιὰ.

Καὶ τώρα σὲ μιὰν ἔρημη καμαροῦλα
πού κλείστη' ε' ἀπ' τὸν κόσμο ἔρημικὰ
προσμένει ἡ πονεμένη τῆς ψυχοῦλα
στ' ἀστέρια νὰ πετάξῃ μυστικὰ.

Χ. Σφακίων—Ἰούνιος 1940

«ΠΑΕΙ Ο ΚΑΙΡΟΣ»

Είπα στη σκέψι μου, «Φύγε ἀπὸ μένα
σύρε ν' ἀράξης σ' ὅποια στεριά
μπόρα νά φέρης ἀπ' τ' ἄγνωστα ξένα
μ' ἔχει κουράσει ἡ καλοκαιριά.

Μὴ σὲ τρομάζει πιά τ' ἄγνωστου ἢ πλάνη
πίσω του κρύβει πάντα καλὸ
κι' ἂν δὲν σ' ἀρέσει τὸ πρῶτο λιμάνι
μπόρα σὲ φέρνει σ' ἄλλο γιαλὸ.

Σύρε καὶ μέτρησε τ' ἄπειρα πλάτη
—τ' ἄγνωστο θέλω νά δῶ γνωστό—
τ' ὄνειρου μοῦ ἄνοιξε τῶριο παλάτι
θὰ βρυκολάκισσε τόσο κλειστό».

Κι' εἶπεν ἡ δύστυχη; «Μὰ συμφορά μου
πῶς νά τολμήσω σὰν δὲν μπορῶ;
Ξεχνᾶς πῶς μοῦκοψαν καὶ τὰ φτερά μου;
Ξεχνᾶς πῶς σκλάβο μ' εἶχαν καιρὸ;

Καὶ τὸ πανάκι μου ποῦ τῶχε ὑφάνει
μέσ στη γαλήνη ἢ καλοκαιριά,
ξεχνᾶς πῶς πλέχτηκε γιὰ τὸ λιμάνι
ξεχνᾶς πῶς στήθηκε μ' ἀπανεμιά;

Χρόνια τὰ πρόσμενα τέτοια ταξίδια
ποῦ θὰ μ' ἀνοίγαν δρόμο γιὰ μπρός...
Μὰ σὰν μοῦ ἤρθαν δὲν τὰ εἶδα ἢ ἴδια
καὶ τώρα ἀγύριστα πάει ὁ καιρὸς».

«ΡΩΤΑΝΕ;»

Κάπου με ρώτησαν προχτές γιατί είμαι πικραμένος
γιατί σκυφτός κι' άμίλητος τις μέρες μου σκοτάζω
κι' άντις νά φέγγω στά τυφλά σάν ποῦμαι φωτισμένος
σκλόβος—δειλός κι' άταίριαστο;—προσφέρθηκα στόν πόνο.

Ρωτᾶνε τὸ τριαντάφυλλο γιατί δέν εὐωδιάζει
πρὶν κάποια άχτίδα τούρανοῦ ὁ βασιλιάς τοῦ στείλη
καί τ' άηδο άκι τὸ γλυκὸ γιατί βουβὸ κουρνιαρίζει
σάν τῶχουν βρῆ ζεταίριαστο οἱ ὁμορφιές τ' Ἀπρίλη;

Τῆ μάνα—πέστε—τῆ ρωτᾶν γιατί δέν βλέπει χάρι
πρὶν γελαστός στή κούνια του ξυπνήσει ὁ χαϊδεμένος.
Γιατί εἶν' ἡ νύχτα σκοτεινὴ πρὶν νάβγη τὸ φεγγάρι;
Ἄν ναι! Ρωτᾶτε τὸ γιατί κι' ἐγὼ 'μαι πικραμένος.

ΣΤΗ ΓΑΛΗΝΗ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Βαριά χτυπούν καμπάνες μές στο δειλί
στη νέκρα του παλιού μοναστηριού
κι' απόμερα σαλεύουνε δυο χείλη
μπροστά στην άγια εικόνα του Χριστού.

Μά ξάφνου στη βαθειά μυσταγωνία
που φώτιζεν ή φλόγα ενός κεριού
έπρόβαλες γυναίκα—νοσταλγία
στ' αγιόπλεκτα σκοτάδια του χωριού.

Και κείνος που στο ράσο είχε λικνίσει
τους πρώτους της ζωής του στοχασμούς
στά μάτια σου έμπιστεύτηκε να λύση
τους τόσους που τον άγισσαν δεσμούς.

Και μάρτυρες άθέλητα ένα γύρου
ψηλά στο είκονοστάσι σκαλιστοί
την άνομη εύτυχία του καλογήρου
ζηλέψανε οί άγιοι κι' οί Χριστοί.

«ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΦΙΛΙΑ»

Κι' απόψε πάλι ἀφίλητος θά πάω νά κοιμηθῶ,
ἐνῶ ἔχει ἀπλώσει ἡ Ἄνοιξις τριγύρω τὰ φιλιὰ της,
γλυκὰ φιλιὰ πού γίνηκαν ἀνθός στή μυγδαλιά της
κι' ἀεροχάδι εὐωδιστό στό βράδυ τ' ἀπαλό,

Μά πάνω ἀπό τή μυγδαλιά καί πάνω ἀπό τὸ βράδυ
ὁ οὐρανὸς ἀπάντησε στοὺς πρώτους ἀσπασμούς
μὲ χερουβίμ καὶ ὠσαννά κι' ὑπέροχους ψαλμούς
πού ἀντιλαλήσαν μὲ σὴ γῆ σάν θείας σονάτας χάδι.

Καὶ τὰ πουλάκια παίρνοντας τὸ μαγικὸ σκοπὸ
μεθήσανε καὶ ἀρπάζοντας τὸ ταῖρι στή φωλιά τους
—μὲ μάρτυρα τὴ μυγδαλιά— τὸ γέμισαν φιλιὰ τους.
Ἐνῶ κι' ἀπόψε ἀφίλητος ἐγὼ θά κοιμηθῶ,

«ΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ»

*Ήσουν «ἀδελφοῦλα» ντροπαλή
μέσα σὲ γνωστὸ νοσοκομεῖον
κι' εἶχες μιὰ ματιὰ τόσο καλὴ
ποῦδειχνε καρδιά ζωῆς ταμεῖον.

Κάποτε μὲ φέρανε νεκρὸ
—ἔτσι μ' εἶπαν ὄσοι μὲ κοιτάξαν—
καὶ σὲ νεκροθάλαμο πικρὸ
δίχως ἄλλη σκέψη μὲ πετάξαν.

Κι' ἔμεινα ἐκεῖ μέσα ὥρα πολλή
πλοῖ σὲ κουφάρια στὸ σκοτάδι
κι' ἔβλεπα σάν σκλάβος τὴ ζωὴ
πίσω ἀπὸ τὰ σίδερα τοῦ *Αἰδη

Ξάφνου στὴ μακάβρια σιωπῇ
ἄνοιξεν ἡ πόρτα. Καὶ σκυμμένη
ἔνοιωσα τὴν ἄγια σου μορφὴ
μὲς στὸν νεκροθάλαμο νὰ μπαίνῃ.

Καί—τὸ θάμα αὐτὸ δὲν τὸ ξεχνῶ—
δίχως κάν μιὰ στάλα νὰ δειλιάζης·
πρὸς τὸ λείψανό μου—τὸ στερνὸ—
σ' ἔνοιωσα ἀπαλὰ νὰ πλησιάζης.

Κι' ὄλα τότε γύρω τὰ σφαχτὰ
—μόλις σ' αἰσθανθήκανε σιμά τους—
ὄλα ἀναστενάξανε φριχτὰ
καὶ κρυφσσαλέψαν τὰ κορμιά τους.

Μ' ἄφοβη ἐσὺ στά τρομερὰ
μὲ τὰ χέρια ἀπάνω μου ὕψωμένα
μὲ τὰ μάτια—ἀστέρια λαμπερὰ—
πῆρες νὰ προσεύχεσαι γιὰ μένα.

Καὶ βουβὸς στὴν ἅγια αὐτὴ στιγμή
πῆρα ἐγὼ αὐτὴ τὴ προσευχὴ σου
—ὄνειρα, λαχτάρεις στεναγμοὶ—
κι' ἔφτιασα κομμάτι ἀπ' τὴ ζωὴ σου.

Κι' ὄλα τότε ἐλάμπανε μὲ μιᾶς
κι' ἔφυγε ἄπ' τὰ μάτια τὸ σκοτάδι
καὶ σὰν ἄσπρη σπίθα τῆς φωτιᾶς
ξέφυγε ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τὸν "Αδην.."

Τώρα μὲ καμάρι σὲ κοιτῶ
μὲς στὴν ἀγκαλιά μου ν' ἀργογέρνης
κι' ὄτι μοῦδες δώσει διαλεχτὸ
πίσω μὲ τὰ χὰδια σου νὰ παίρνης.

«ΔΙΑΒΑΤΑΡΙΚΑ»

Ὅπως τὸ κύμα τοῦ γιαλοῦ μὲς τὸ γλυκὸ τὸ βράδυ
σάν τ' ἀσημώνει τᾶύλο τοῦ φεγγασιοῦ τὸ φάδι
μὲ περηφάνεια σέρνεται μπρὸς σιδμορφο ἀκρογιαλί
κι' ἀφήνει χάδι ἀνάλαφρο καὶ ξαναφεύγει πάλι.

Ἔτσι ἦρθες στὴν ἀκρογιαλιά τῆς σκέψης μου μιὰ μέρα
καὶ τὴ δροσιά σου ἀπλώνοντας στὴ πλύσι πέρα ὡς πέρα
ἐχλόϊσες τὴ ξέρα μου. Καὶ ἐθάμπωσε ἡ ζωὴ μου
τέτοια χαρὰ ἀναπάντεχη νὰ λάχῃ στὸ κορμί μου.

Μὰ πόσο λίγο κράτησε μιὰ τέτοια ὄνειροζάλη
δὲν ξέρω. Μόνο σκιάζομαι πὼς ἔχεις φύγει πάλι.
Πὼς τὰ γλυκὰ ματάκια σου κι' ἡ μαγικὴ ματιά τους
τώρα ἀπ' τὰ ξένα στέλνουνε στὸ νοῦ τὴν ὁμορφιά τους.

᾿Ω νὰ μποροῦσα νὰ σοῦ πῶ πὼς τὰκριβὰ σου κάλλη
δὲν ἦταν διαβατάρικα σάν κύμα στ' ἀκρογιαλί.
Πὼς ἄλλη χάρη δείλιασε ν' ἀράξῃ καὶ νὰ σβύσῃ
δ,τι τ' ἀπλό τὸ διάβα σου στὴ σκέψι μου ἔχει ἀφήσει.

«ΠΕΡΑ ΕΚΕΙ ΣΤΙΣ ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ»

Ήταν μιὰ ἀνοιξίς χρυσή — θὰ πῶ μιὰ ἱστορία —
στὶς ἀνθισμένες πασχαλιές πού ὁ οὐρανὸς φιλοῦσε...
Κεῖνος λεγόταν Κωσταντῆς, κι' αὐτὴ; Θαρρῶ Μαρία,
Κι' ἐπίστευε καθέννας τους πὼς ἄφταστα ἀγαποῦσε.

Ἄγκαλιαστὰ τρυγούσανε τὸ μέλι ἀπ' τὰ φιλιὰ τους
ἐνῶ τ' ἀηδόνια ἐτόνιζαν τριγύρω τους τραγουδία.
Πάνω στὰ φύλλα γράφτηκαν τὰ τουφερόλογα τους
κι' εἶχαν συντρόφια στὸ χορὸ νεράϊδες κι' ἀγγελουδία.

Μὰ πέρασεν ἡ ἀνοιξίς κι' ἦρθε τὸ καλοκαίρι.
Ἡ ξεραῖλα ἀπλώθηκε στὴ φύσι πέρα ὡς πέρα
καὶ πιά δέν ξαναφάνηκαν στὰ λατρευτὰ τους μέρη.
Κεῖνη, Θαρρῶ, παντρεύτηκε. Κι' αὐτὸς; Κακὴ τοῦ μέρα.

Κι' οἱ πασχαλιές πού φύλαγαν μὲ περηφάνεια ἀκόμα
κάποιων φιλιῶν τὸν ψίθυρο κάποιων μαλλιῶν τὸ χάδι
ἀπ' τὴ ντροπὴ τους ρίξανε τὰ φύλλα τους στὸ χῶμα...
Καὶ σένα Γκιῶνη ἀφήσανε νὰ κρυφοκλαῖς τὸ βράδυ.

«Ο ΗΛΙΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ»

Εἶπες—θαρρῶ—προχτὲς στὴ συντροφιά
πῶς ἄσωτεύω ἄσκοπα τὸ φῶς μου
σάν τὸ φεγγάρι ποὺ σκορπᾷ ὁμορφιά
καὶ σ' ὄσα δὲν τὸ ἀξίζουνε τοῦ κόσμου.

Μὰ σκέψου τὸ φεγγάρι τὸ φτωχὸ
δίχως τὸν ἥλιο θάτ' ἔνε φεγγάρι
θά χάριζε στὴ πλάσι μοναχὸ
τὰ μαγεμένα βράδια τοῦ Γενάρη;

Ἄσε τοὺς ἄλλους νὰ μὲ λέν κουτό
καὶ μὴ σέ σκιάζει ἡ σκέψις σου ἢ πρώτη.
Ἄν εἶμαι ἓνα φεγγάρι σπλαχνικὸ
ἔχω τὰ μάτια σου ἥλιο φωτοδότη.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

«ΜΑΤΙΑ»

Ξέρω κάτι μάτια, πού δὲ εἶνε αἰθέρια
οὔτε ζηλεμένα, οὔτε δνειρευτά,
μῖσα τους δὲν κλείνουν οὐρανὸ κι' ἀστέρια.
Μάτια σὰν τοῦ κόσμου μάτια εἶναι κι' αὐτά.

Μὰ ἄχ! αὐτὴ ἡ ματιά τους. Ὅταν σὲ κοιτάζουν
ἔτσι ὅπως τὸ νοιώθω μὰ μονάχα ἐγὼ
στῆς ψυχῆς τὰ βάθια μυστικά χαράζουν
δνειρα καὶ ζήλειες κι' ἄστρα κι' οὐρανὸ.

ΚΡΥΦΗ ΛΑΤΡΕΙΑ

Τὴν ἐλάτρευσε κρυφά
τὴ μικρὴ του Παναγία
καὶ δὲν τέλμησε ποτὲ
νὰ τῆς πῆ τὴ νοσταλγία.

Στῶνειρό του μοναχά
τὴν ἀγκάλιαζε τὸ βράδυ
κι' ἔτσι γνῶρισε κρυφά
τὸ φιλί της καὶ τὸ χάδι.

Καὶ σὰν πέθανε στερνὰ
καὶ τοῦ ἀσπάστηκε τὸ πτώμα
τόσο ὑπέφερε κρυφά
ποῦ δὲν ἔχει λυώσει ἀκόμα.

Ρέθυμνον Δεκέμβριος 1939

ΩΣ ΠΟΤΕ; ΦΥΡΗ

Ω! σὺ λουλούδι εὐγενικό πού εὐωδισσά μυρίζεις
καὶ πού κρατᾷς τὴν ὀμορφιά πού ἀκόμα δέν γνωρίζεις.

Ὡς πότε ἀγριολούλουδο θά χρυφοζῆς στὰ πλάγια
καὶ στὸν ἀέρα θά σκορπᾷς τὰ ζηλευτά σου μάγια;

Ὡς πότε μὲς στὰ σύννεφα τὴ γύρι σου θ' ἀπλώνης;

Ὡς πότε τὴ λαχτάρα σου στὸ πείσμα θά σκοτώνης;

Δέν σὲ πλανεύει ἡ ὀμορφιά τοῦ μαγεμένου Ἀπρίλη;

Δέν σοῦ μιλοῦν γλυκά, γλυκά τοῦ μελισσιοῦ τὰ χεῖλη;

Δέν σοῦ ὀρσίζου τὴ καρδιά τοῦ Μάη οἱ ὀρσοστάλες;

Δέν σ' ἀγκαλιάζουν τρυφερά τοῦ Ἥλιου οἱ φώταγκάλες;

Λουλούδι σῦρε κι' ἀνοίξε τὰ μοσχοπέταλά σου.

Μὴν καρτέρᾳς τὴν ἀνοίξι σάν βρίσκεται κοντά σου.

Πέφθυμον Ἀπρίλης 1940

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

«Ο ΤΑΦΟΣ»

Ἄπ' τῆς Πεντέλης τὶς πλαγιὲς μὲ κούρσεψαν μιὰ μέρα
καὶ πετροκόποι μ' ἔσυραν στ' ἀπλό τους τ' ἀργαστήρι
κι' ἀφοῦ καλὰ μὲ δούλειψαν μὲ στήσανε ἐδῶ πέρα
σ' ἓνα διαβάτη τῆς ζωῆς νὰ γίνω κοιμητήρι.

Μιὰ μέρα ΕΚΕΙΝΗ πέρασε. Στὴ γυαλερὴ θωριά μου
ποῦ ὁ ἥλιος καθρεπτιζόνταν ἀπόμεινε ἡ ματιὰ της
καὶ πρὶν νὰ τὸ καλοσκεφτῆ στὴ παγερὴ ἀγκαλιά μου
σάν «ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ» ἀπόθεσε τὰ κάλλη τ' ἀκριβὰ της.

ΑΦΕΛΕΙΣ ΠΡΟΘΟΙ

Νᾶται θεέ μου, νά μπορῶ ὄλα τὰ κορίτσια
μοιomiᾶς νά τ' ἀγαπῶ κι' ὄλα νάν' δικά μου,
μέ φιλιὰ νά τὰ κερνῶ κι' ὄλων τὰ καπρίτσια
μέ χαδάκια νά τραβῶ μέσ στήν ἀγκαλιά μου.

Δέν ὑπάρχει πιό γλυκό, πιό τρελλό μεθύσι
σ' ὄλα χάδια νά τρυγῶ κι' ἔρωτά τραγουδία...
Κι' ὅταν πιά μέ τὸ καλὸ ἢ ζωὴ μου σβύση
νά τὰ ἰδῶ στὸν τάφο μου γαλανὰ ἀγγελούδια.

«ΝΥΧΤΩΔΙΑ»

Ψές βράδου πού ἡ πανσέληνος ἐχρύσωνε τὸ κῦμα
καὶ στὸ γλυκὸ μυστήριό της νανούριζε τὴ γῆ,
τραγουδιστάδες μοῦρθανε μ' ἀργοσερμένο βῆμα
καὶ τὴ βαρειά τῆς νύχτας μου ταράζανε σιγή.

Κι' ἐγὼ πού ἀπ' ὦρα ἀγρύπναγα στ' ἀγνό μου τὸ κρεβάτι
—καράβι πρωτοτάξιδο στῆς Ἡβης τὰ νερά—
στὸ παραθύρι πλευρίσα καὶ στύλωσα τὸ μάτι.
—Νάξεραν πῶς ἡ σάρκα μας τέτοια ὦρα σπαρταρᾷ!

Κι' ἐκεῖνοι σὰν μὲ νοιώσανε στὴ γρύλλια ἀκουμπισμένη
τὸν ἴονο τους γλυκάνανε ἀκόμα πιὸ πολὺ...
Κι' ἀπ' τὴ μαγεύτρα αὐτὴ στιγμή δὲν ξέρω τί συμβαίνει
καὶ σὰ παρθένα χεῖλή μου βαραίνει τὸ φιλι.

«ΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ»

Είσαι χρυσὸ οὐράνιον ἀγγελοῦδι
καὶ στὰ χνουδάτα ἀκόμα τὰ φερά σου
ἀνθίζει σὰν μυρόλουστο λουλουῖδι
ἢ χάρι σου, ἢ ζωὴ σου, ἢ ὁμορφιά σου.

Τὸ βλέμμα σου, τὸ γέλιο σου, ἢ φωνὴ σου,
τὸ πείσμα—“Αὐτὸ τὸ πείσμα σου—καὶ τᾶλλα
λές κι' εἶναι τὸ νερὸ τοῦ παραδείσου
ποῦ πέφτει στὴ καρδιά μου στάλα, στάλα..

Πολλοὶ θάχουν ποθῆσαι τάρωμά σου
καὶ τοῦ κορμιοῦ σου τ' ἄλικου τῆ λαῦρα.
Μὰ γὼ μοῦ ἀρκεῖ νὰ βρίσκωμαι κοντά σου
νὰ σοῦ κοιτῶ τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα.

Ρέθυμον Ἀπρίλης 1940

«ΦΛΥΑΡΙΕΣ»

Κάτι—Ναί κάτι—θά σοῦ πῶ πού δέν σοῦτώπα ἀκόμα
καί μάρτυράς μου ὁ οὐρανὸς μέ τὸ μαβί του χρῶμα.
Δέν θά σοῦ πῶ πῶς σ' ἀγαπῶ. Μὴν τὸ νομίσεις. "Ὅχι
δέν θά σ' ἀνοίξω τῆ καρδιά νά δῆς τὸ ψέμμα πῶχει.
Κάλλιο τὸ ψέμμα νά μὴ βγῆ ἔξω ἀπ' τὰ δυό μου χεῖλη.
"Ἐτσι δέν κρύβουν τοὺς νεκροὺς τὰ ρόδα τὸν Ἀπρίλη;
Πῶς πάει ἀλήθεια πιὸ καλά τὸ ψέμμα στὴ ψυχὴ μου!

Μὰ ξέχασα τί θενα πῶ. Συχῶρα με μικρὴ μου.

«ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ»

Σάν ήμουνα μικρὸ μιὰ τέτοια μέρα
ἐπρόσμενα χαρούμενος τὴν ὥρα
νά τρέξω στὰ παιγνίδια καὶ στὰ δῶρα.

Μά σάν με πήρε ὁ χρόνος καὶ κοντὰ σου
ἐγνώρισα ἄλλες χάρες κι' ἄλλα δῶρα
μόνο γιὰ σέ προσμένω αὐτὴ τὴν ὥρα.

Ρέθυμον 1—1—1940

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

«ΠΡΟΣΕΥΧΗ»

Τὸ γράμμα σου σὰν τῶλαβα τῶκριψα στὴ καρδιά μου
κι' ὅταν ζητήσης νὰ πιστῆς θὰ ἰδῆς τι θησαυρὸς
στὰ φτωχικά μου γίνηκε καὶ πῶς στὴ σκοτεινιά μου
οὐράνιο μου εἶναι φῶς.

Ροδόσταμο παρηγορίας, στοῦ χωρισμοῦ τῆ φύρα
τὰ λόγια του ποῦ σοῦφυγαν κάποια στιγμή καλῆ
γιὰ νὰ μὴ λείψουν ἀπ' τὸν νοῦ—ἂν τύχη βιά τρελλή—
γιὰ προσευχὴ τὰ πῆρα.

Ἀθήνα 19—11—37

«ΣΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ»

Ἄποψε σὲ καλέχαρο μὲ παίρνουν παινηγύρι
πού καλεσμένοι θάρθουνε χνουδάτες πεταλοῦδες
— γυναικὲς ποικιλόμορφες κυρτές καὶ κοπελοῦδες,
θά πάω κι' ἀπροετοίμαστος γιὰ μιᾶς «ψυχῆς» χατῆρι.

Κι' ἀπάνω στὸ ὄψος τοῦ γλεντιοῦ καὶ μὲς στὴ παραζάλη
τὴν ὥρα ποῦ κι' ἡ μουσικὴ θά χρειαστῆ νά πάψη
καὶ μὲς στὰ στήθια ὁ ἔρωτας φωτιές θάν' ἔχη ἀνάψει,
μὲ τὴ φωτιά μου τῆς «ψυχῆς» θ' ἀνάψω τὸ κεφάλι.

Κι' ἔτσι σὸν φύγη ἀπ' τὴ γιορτὴ καὶ σβύσουν τ' ἀναμμένα
κι' ὁ νοῦς μὲ βιά θά προσπαθῆ νά νοσταλγήσῃ κάτι
— κάτι ἀπὸ τὴ ξεφάντωσι ποῦ χτύπησε στὸ μάτι —
ἔστω στασιὸ θά θυμηθῆ πὼς μ' εἶχε ἰδῆ καὶ μένα.

«ΠΑΡΘΕΝΙΑ»

Ἄδικα ψάχνω στὸ χαρτί πού μοῦδωσες καλή μου
κάτι δικό σου νὰ αἰσθανθῶ: τὴν ἄχνα τῶν χειλιῶν σου
ἕνα σημάδι, μιὰ στιγμή, κάτι ἀπὸ σέ... Ἄλλοι μου
πόσο ἀκριβὸ λογιάζεσαι τὸ κάθε τι δικό σου!

Τόσο πολὺ σεβάστηκες τὴν ἄσπρη Παρθενιά του
πού τρόμαξες ἀπάνω του κάτι ἴδικὸ ν' ἀφήσης
καὶ βάσταξες ἀνέπαφη τὴν ἄδολη θωριά του
νὰ μού τὴ στείλης κι' ἄβλαβη; Καὶ θέλεις ν' ἀγαπήσης!

Ἀγάπη δὲν στοχοῦζεσαι πὼς πάει νὰ πῆ—ὠϊμένα—
γλυκάγγυμα τ' ἀνέπαφου καὶ τ' ἀκριβοῦ γαλάλι
καὶ τοῦ δειλοῦ ξεπέταγμα, καὶ τοῦ ἄγνοῦ, ὧ παρθένα,
τρελλὸ στὸν πόθο μόλυσμα;—Μὰ ξαγνισμένη πάλι.

Ἡ μὴν θαρρῆς, ὅ,τι θωρεῖς νὰ κολυμπᾷ στὴ χάρι,
παρθενικὸ κι' ἀπείραχτο πὼς θάστεκε στὰ χρόνια;:
Ὁ οὐρανὸς πὼς θ' ἄξιζε χωρὶς χλωμὸ φεγγάρι
καὶ δίχως μαῦρες πιτσιλιές τοῦ Γεναριοῦ τὰ χρόνια;:

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΡΘΕΝΙΑ

Τὸ ὥραϊο δίχως ἀσχημιὰ θὰ εἶπαζε νομιζεις
καὶ τὸ ἱερὸ ἀμόλυντο πῶς θάχε σημασία;
Καὶ τ' ἄχαρι, χωρὶς χαρὰ θὰ μπόραγες ν' ἀγγύζης
νὰ τοῦδινες ξεπάρθεμα τὴ χάρι σου μὲ βία;

Κι' ἐσύ καλή μου, ἂν ἀγαπᾶς, κοντὰ μου ἀγνή θὰ ζοῦσες;
Κι' ἐγὼ μαζὺ σου εὐτυχῆς θὰ σοῦπλεκα τραγούδια;
Καὶ τὸ χαρτὶ ποὺ μοῦδῶσες ἂν κάπως τὸ χαλοῦσες
θὰ τῶρριχνα μὲς στ' ἄχρηστα; Ἢ θὰ τῶκανα λουλούδια!

«ΣΤΑ ΞΑΝΑΝΤΑΜΩΜΑΤΑ»

Ἦλθες ξανά κι' ἀνοίχτηκαν οἱ οὐρανοὶ μπροστά μου.
Μά θά σ' τὸ πῶ κυρά μου
σὲ χάλασαν θαρρῶ,
τῆς ξενητιάς τὰ βότανα: ἄλλων ματιῶν λαχτάρες
σὴ χάρι μου ζηλιάρες
(γιὰ τόσο—ὦϊμέ—καιρὸ!).

Δέν τῶχω ποὺ χαλάστηκες—ἔτσι δέν εἶν' καρδιά μου;—
μά χάνω τὴ σειρά μου
στὸ οὐράνιο μας διαστὸ
κι' ἀπ' τὴν ἀρχὴ—λογιάζομαι—πρέπει νὰ πιάσω πάλι
γιὰ τ' ἀκριβά σου κάλλη
νὰ ξαναγωνιστῶ.

Καὶ πῶς νὰ πρωταρχίσουμε; Ποὺ τρέμω τὴ ματιά σου,
τὰ πρῶτα πείσματά σου,
τὸν λόγὸ τὸν σκληρό:
«δέν σ' ἀγαπῶ». Ζαλίζομαι, βουβαίνομαι μπροστά σου
σάν ἄλλοτε... Μά στάσου
δέν χάλασες, θαρρῶ.

ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΙΑΝΑ-ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

Μ' ἀρέσει τ' ἀγριολούλουδο πού ὁ ἥλιος σάν τοῦ δώση
ἀνοίγει ὅσο διάπλατα μπορεῖ τὰ πέταλά του
κι' ἀφήνει πλέρια νά φανῆ ἡ ὁμορφιά του ἢ τόση
κι' ἄς ἔχει χάσει ἀπλώνοντας παντοῦ τὴν εὐωδιά του.

Πρωτευουσιάνα, ἀγριόβλαστο λουλούδι μοῦ θυυίζεις.
Τὸ γέλιο σου εἶν' αὐθέρμητο κι' ἀληθινὸ τὸ κλᾶμμα
ἀγάπη συμφερόπλεχτη ποτέ σου δὲν γνωρίζεις,
ποτέ σου δὲν ἀρνήθηκες τὸ πιὸ μεγάλο τᾶμμα.

Μὰ σὺ χωριατοπούλα μου μὲ ὄλα τ' ἀκριβὰ σου
τὸ γέλιο, τὴν ἀγάπη σου, τὸ κλᾶμμα, τὸ φιλί σου
κι' ἂν ἔχης ποιὸς τὴν γνώρισε ποτέ τὴν εὐωδιά σου;
κι' ἄς κάθε ἐρωτόλογο λυγώνει τὸ κορμί σου.

Μ' ἀρέσει τ' ἀγριολούλουδο πού ὁ ἥλιος σάν τοῦ δώση
ἀνοίγει ὅσο διάπλατα μπορεῖ τὰ πέταλά του.
Δὲν εἶν' ἄγνὸ, κι' ἡ εὐωδιά πού ἔχει δὲν εἶν' τόση,
μὰ ἄλος ὁ κόσμος χαίρεται, σάν θέλλῃ, στὴ χαρά του.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
«ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ»

Ἄποψε ἀεροφύσημα θάρθῶ στή κάμαρά σου
ἀπ' τὰ φλογάτα χεῖλη σου νά κλέψω δυό φιλιὰ σου.
Κι' ἀπὲ θά σύρω στὰ βουνά, στὰ δάση, στὰ λαγκάδια
μὲ τὴ φωτιά σου πυρκαϊῆς, ν' ἀνάψω σιὰ σκοτάδια.
Κι' ἂν μὲ συλλόβουν γιὰ ἔμπρηστή θά μαρτυρήσω ἔσένα
τῆς τρέλλας μου, ἀλύπητη, νά δώσης τὰ σπασμένα.

Ἀθήνα 11-6-37

«ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ»

Είναι καιρός πού μάτια μου τὰ μάτια σου ξέχω, κόρη
κι' ὄλος ὁ κόσμος τῶ μαθε γιά σένα πιά πὼς ζῶ.
Σάν καπετάνιος καραβιοῦ μερονυχτάω στή πλώρη
καί στά ὄνειρά σου ἀπάνεμο λιμάνι ἀναζητῶ.

Μά σὺ ποτέ δὲν μ' ἄφησες νὰ πλέξω τὰ μαλλιά σου
κι' ἀπ' τῶν χειλιῶν σου τὴ δροσιά νὰ πῶ νὰ δροσιστῶ
κι' οὔτε στιγμή δὲν μ' ἔγειρες στή ζηλευτὴ ἀγκαλιά σου
καί στά παρθένα στήθια σου νὰ γλυκοκοιμηθῶ.

...Μονάχα χτές μοῦ ἀλλάχτηκες χωρὶς νὰ τὸ προσμένω
καί στήν ἀγκύλη μ' ἔγειρες καί μοῦδωσες φιλιά
—κι' ἔτσι ὁ κόσμος μ' ἔνοιωσε μιὰ μέρα εὐτυχιμένο..
Μά στάσου .. Δὲν τὸ σκέφτηκα: Ἦταν Πρωταπριλιά.

«ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΠΟΥ ΦΕΓΓΕΙ»

Ξέρω κάποια νύχτα, ὄχι σάν κι' αὐτή,
πού ποτέ δὲν εἶδεν ἀπὸ φῶς ἀχτίδα,
πού δὲν ξέρει ἀπ' ἄστρα οὔτε ἀπ' ἀστραπή...
"Αἶ! μιὰ τέτοια νύχτα μόνο ἐγὼ τὴν εἶδα.

Μὰ ἔχει ἕνα μυστήριό τόσο ξωτικό,
πού στὰ ὑστερνά μου ὅσο καὶ στὰ πρῶτα
στὴ ψυχὴ μου ἀνάβει τέτοιο φῶς γλυκὸ
πού τοῦ κόσμου σβύνει ὅλα τᾶλλα φῶτα...

"Ὅλα τᾶχω δώσει μὲ χωρὶς ντροπὴ,
πότε ἀπὸ τὰ χέρια, πότε ἀπ' τὸ μυαλό μου,
μὰ τὴν ὥρα κείνη δὲν τὴν ἔχω πῆ-
πού ἔξω μου θ' ἀπλώσω τὸ μυστήριό μου.

«ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ»

Ἄπόψε ποῦν' τὸ δειλινὸ τόσο καλὸ, τόσο καλὸ
θάθελα νᾶταν βολετὸ νὰ ζήσω ἀγάπη μου μακρυὰ σου
νὰ νοσταλγήσω μὲ καῦμὸ τὸ βλέμμα σου νὸ ντραπαλὸ
καὶ στὸ σκοτάδι νὰ κλαυτῶ γιὰ κάποια ἀνύταρκτη ἀπο-
[γιά σου.

Ἄπόψε ποῦν' ὄλλ' χρυσᾶ τὰ κἀνηλάκια τοῦρανοῦ
καὶ πὸ σκορπιᾶνε μυρουδιές μύρια τριγύρω λουλουδάκια
νὰ συννεφιάσω ξοφνικὰ στὸν λογισμό μου καὶ στὸν νοῦ
πὼς δὲν θά φέξουν πιά γιὰ μὲ τὰ δυὸ γλυκὰ σου τ' ἄστε-
[ράκια.

Ἄπόψε ποῦν' τὸ δειλινὸ τόσο καλὸ τόσο καλὸ
καὶ πὸ καθένας λαχταρᾶ νὰ σβύνη πλαΐ στὴ καλή του
θάθελα νάμουν μοναχὸς σ' ἕνα ἀφιλόξενο γιαιλὸ
καὶ γιὰ χαμὸ σου νὰ θρηνώ πλαΐ στὴ μονότονη βοή του.

«ΜΗ ΨΑΧΝΕΙΣ»

Μάταια ζητᾶς περήφανη στους στίχους μου δικά σου.
Γιατί ὅ,τι ἐσένα σοῦκλεψά ἄλλοῦ τῶχῳ κρυφτό,
ἐκεῖ πού δέν μπορεῖ νά ἰδῆ ἡ ἀδύναμη ματιά σου,
ἐκεῖ πού κρύβῳ ὅ,τι ἔνοιωσα στὸν κόσμῳ διαλεχτό.

Βέβαια ξεχνᾶς πὼς τᾶφησες μονάχη σου ἐκεῖ μέσα,
τότε πού ἐσκόρπας ἄμυαλα τὰ μάγια σου, τρελλή.
Ὅμως ξεχνᾶς πὼς ζήτησες μιάν ἄλλη Πριγκηπέσσα
σάν ἔμαθες πὼς δέχτηκε τὸ πρῶτο μου φιλί;

Σκληρή! Καθὼς σὲ γνώρισα μὲ κρυὰ καρδιά στὰ στήθια
σ' ἀγάπησα γιὰ πείσμα σου, μὰ σιῶκρυσα—ὦϊμέ—
γιὰ νά χαρῶ πού—ψάχνοντας νά μάθης τὴν ἀλήθεια
στὸ στίχο μου—στοχάζεσαι: «Κρίμα δέν εἶν' γιὰ μέ!»

«ΑΓΝΩΣΤΟΙ»

Σάν όνειρο μου φαίνεται πικρό
—καθώς περιᾶς σάν ξένη από μπροστά μου—
πώς ἔζησες για μένα ἕνα καιρό.
Μά πάλι ἄκου δυό λόγια ἀπ' τὰ κρυφά μου:

Τό σκέφτηκες πώς κείνη τή βραδειά,
—καληώρα—πού με δέχτηκες με χάρι
τά λόγια πού εἶπες μέσα ἀπ' τή καρδιά
τά φύλαξαν τ' ἀστέρια, τό φεγγάρι;

Κι' ἐπίστεψες, σάν τ'ἀβλεπες στερνά,
πώς σμίγοντας τή λάμψη τή θλιμμένη
ψιθύριζαν στόν κόσμο ταπεινά:
«μήν τοὺς μιλάτε, εἰν' εὐτυχησμένοι»;

Ἦν ναι! Στοχάσου τώρα τί θά ποῦν
τά ἴδια μές στόν κόσμο ἀπ' τὰ ψηλά τους.
Σάν ἀγνωστούς ἐσέ κι' ἐμένα ἰδοῦν
δέν σκέφτεσαι μή χάσουν τή φωτιά τους;;

«ΦΥΣΑ ΑΓΕΡΑΚΙ..»

Φύσα άγεράκι φούσκωνε τής κόρης τὸ φουστάνι
καὶ τὰ κρυφά της ἄφησε ὁ ἥλιος νὰ χαϊδέψη.
Τὶς ἀπὸνήρευτες ματιές λαχτάρᾳ νὰ θερμάνη.
Ἢ γῆ δὲν θὰ ζηλέψη.

Κάλλη πὺ καλοκαίρεψεν μπροστά σας κι' ὁ χειμώνας.
Κάλλη πὺ κι' ἐξημέρωσεν ἡ νύχτα, στ' ἄνοιγμά σας.
Κάλλη μὲ σᾶς ὑψώθηκε κι' αὐτὸς ὁ Παρθενώνας
μὲ μόνο τ' ἄγγυγμά σας.

Φύσα άγεράκι, φούσκωνε τής κόρης τὸ φουστάνι,
νὰ ξαναζήση ὁ Περικλῆς, ὁ Μπέτοβεν κι' ὁ Γκαϊτέ.
Κάθε κρυμμένο θὰ φανῆ καὶ θὰ φωτίση, φτάνει
*Ανεμοὶ ἔσεῖς νὰ θέτε.

(Κάτω ἀπ' τὴν ἀθῶα αὐτὴ λαχτάρᾳ κρύβεται
κάποιο θαῦμα)

«Κ Α Λ Η»

Πέρασες, καλή
του παλιού καιρού.
— Φάντασμα νεκρού
στοχασμού μου ως τώρα.

Και τή συννεφιά
πῆρες ἀπ' τὸν νοῦ
κάποιου δειλινοῦ
πούφερε τὴν μπόρα.

Κι' ἔγινε μὲ μιᾶς
σάρκα ὁ στοχασμός...
Κι' εἶδαν πάλι φῶς
τά παλιά σου δῶρα.

Ρέθυμνόν 23—8—40
(ώρα 8 1)2 μ. μ. στὸν περίπατο)

«ΑΡΙΘΜΟΙ»

Ἡ Ὄλη ἡ Ζωὴ εἶναι ἀριθμοί.
Φαίνεται ὁ Πλάστης ὁ Θεὸς
πὺς θῆταν μαθηματικὸς.

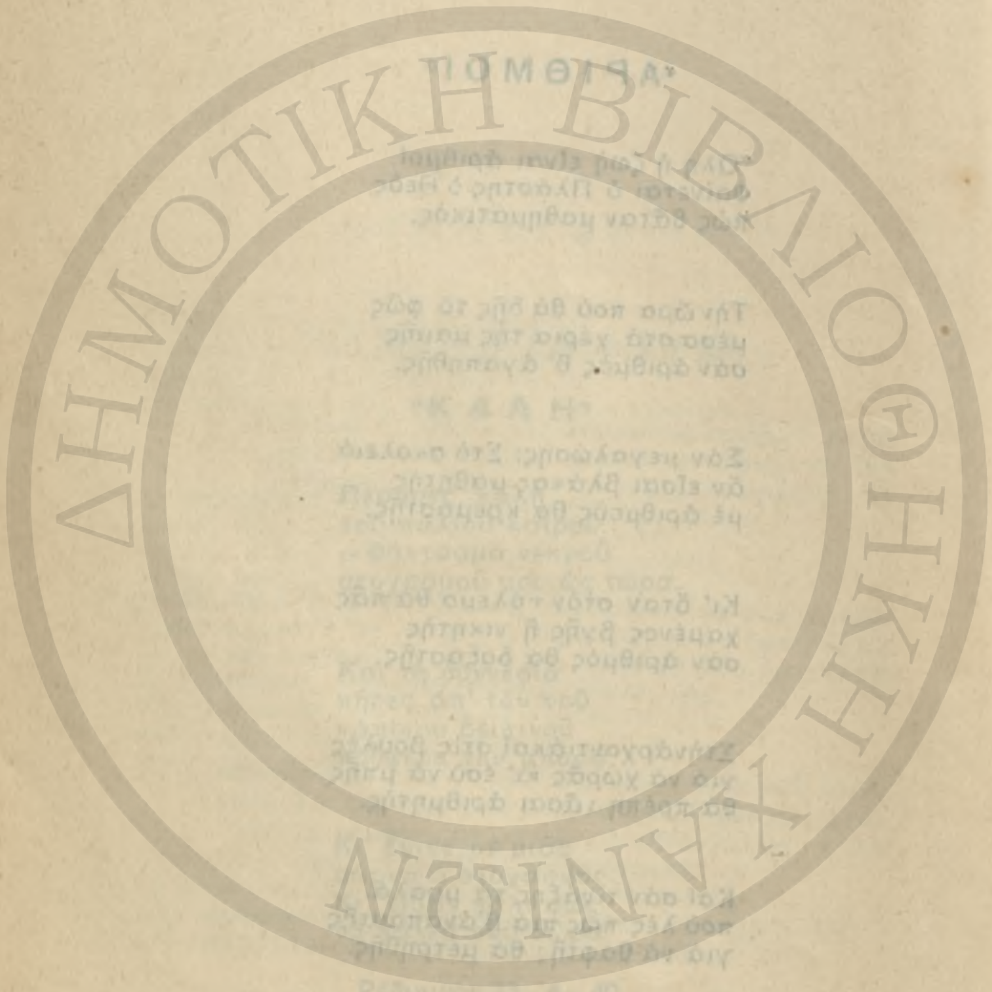
Τὴν ὥρα πού θά δῆς τὸ φῶς
μέσα στὰ χέρια τῆς μαμῆς
σάν ἀριθμὸς θ' ἀγαπηθῆς.

Σάν μεγαλώσης: Στὸ σκολεῖο
ἂν εἶσαι βλάκας μαθητῆς
μὲ ἀριθμοὺς θά κρεμαστῆς.

Κι' ὅταν στὸν πόλεμο θά πᾶς
χαμένος βγῆς ἢ νικητῆς
σάν ἀριθμὸς θά δοξαστῆς.

Στὴν ἀρχοντιάκαί στίς βουλές
γιά νά χωρᾶς κι' ἐσὺ νά μῆς
θά πρέπη νᾶσαι ἀριθμητῆς.

Καί σάν τινάξης τὰ μυαλά
πού λές πὺς πιά θ' ἀναπαυτῆς
γιά νά θαφτῆς; θά μετρηθῆς.

X. 284/1928 28-6-48

«ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΜΟΥ»

—Τὸ νὰ κρύβης τὴν ἀλήθεια προκειμένου ν' ἀπολογηθῆς
μὲ γάντι εἶναι ὡς νὰ προϋπογραψῆς τὴν καταδίκη σου.

—Οἱ μεγάλοι στρατηγοὶ ὠφελοῦν τὰ Κράτη.
—Οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες ὠφελοῦν τὴν ἀνθρωπότητα.

—Ἔρως εἶναι ἡ λαχτάρα ποὺ νοιώθει κανεὶς γιὰ κάποιον
ἑτερόφυλον πρόσωπο ποὺ εἶναι ἢ θεωρεῖται ἀπ' τὸν ἴδιον ἢ
ὅπ' τοὺς ἄλλους καλύτερος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ μάλιστα
ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῶν ἰδανικῶν καὶ τῆς κοσμοθεωρίας
τοῦ ἔρωτος. Σὲ κάθε ἄλλη περίπτωσι δὲν πρὶκεῖται περὶ
ἔρωτος φυσιολογικῶν. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ ἔντασις τοῦ
συναισθήματος αὐτοῦ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν εἰδοποιὸν δι-
αφορὰν ἔρωμένου καὶ ἔρωτος.

—Ὁ ἄνθρωπος—μὲ τὴν περιέργεια καὶ τὴν φιλερευνητικὴν
τητα ποὺ τὸν χαρακτηρίζουν—ἀναγκάζεται πολλὰ φορὰς
—γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ κάποιον μυστήριον ἢ γιὰ νὰ δημιουργήσῃ
κάτι χάριν τῆς ἀνέσεώς του.—νὰ κατεβαίῃ στὸ πιὸ κατα-
θόνιο ἐπίπεδο καὶ νὰ ἀνασκαλεῖ τὸ πιὸ βρώμικο βούρκο.
Γυναῖκα, ἄφησε εὐτὴ τὴν βαρεῖα ἀποστολὴν στὸν ἄντρα
ποὺ λόγῳ τῆς διάφορας ἀπὸ σένα φυσικῆς ἰδιοσυγκρασίας
τοῦ (μὲ ἔννοιαν) εἶναι ἀνθεκτικώτερός σου.

Νὰ ἡ κεντρικὴ ἰδέα τοῦ... ἀντιφεμινισμοῦ μου.

«ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ»

	Σελίς
Σάν πρόλογος	3
Τά τρία κυπαρίσσια	5
Ψυχή	9
Ἡ πατρίδα μου	10
Στό Ἀρκάδι	11
Μουσική	12
Ἄνοιξις	13
Ὁ Σοφός	14
Οἱ μορφωμένοι	15
Θάλασσα	16
Τὸ μελίσι	17
Μαρία ἡ τοῦ κλωπᾶ	18
Ταξίδια χωρὶς τέλος	19
Θέλω τὸν κόσμον νὰ χαλάσω	20
Χειμωνιάτικο εἰδύλλιο	21
Στὴ χαρὰ τοῦ ἀδελφ.ῦ	22
Ἡ χρυσὴ γραμμὴ μου	23
Πεταλοῦδα καὶ μενεξές	24
Ρομαντισμὸς	25
Σὲ κάποια ποῦ οβύνει	26
Πάει ὁ καιρὸς	27
Ρωτᾶνε;	28
Στὴ γαλήνη τοῦ Μοναστηριοῦ	29
Ἄνοιξιάτικα φιλιὰ	30
Ἄναστάσεις	31
Διοβατάρικα	33
Πέρα ἐκεῖ στὶς πσοχαλιές	34
Ὁ ἥλιος καὶ τὸ Φεγγάρι	35
Μάτια	36
Κρυφὴ λατρεία	37
Ὡς πότε	38
Ὁ Τάφος	39

	Σελίς
*Αφελείς πύθοι	40
Νυχτωδία	41
Τό άγγελοῦδι	42
Φλυαρίες	43
Πρωτοχροιάτικο	44
Προσευχή	45
Στό πανηγύρι	46
Παρθενιά	47
Στά ξανανταμώματα	49
Πρωτεουσιάνα—Χωριατοπούλα	50
*Εκδίκησις	51
Πρωταπριλιά	52
Τό σκοτάδι πού φέγγει	53
Παραξενιές	54
Μήν ψάχνεις	55
*Άγνωστοι	56
Φύσα άγεράκι	57
Καλή	58
*Αριθμοί	59
Στοχασμοί	61
Περιεχόμενα	62

